

f. 2
(26)

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ
ΝΕΟΛΑΙΑ.....

ΜΑΡΤΙΟΣ 1936
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 26
ΕΤΟΣ Γ΄

ΕΤΟΣ Γ.

ΑΡ. ΦΥΛ. 2

ΜΑΡΤΙΟΣ 1936

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

I

—Πόσο κακό σου κάναν οί άνθρωποι,
για να τούς φοβηθείς τόσο πολύ;
—'Εμένα μέ τραβάνε άλλοι τόποι,
δέν μέ χωράει τοῦ κόσμου ἡ αὐλή.

II

—Γιατί δέν λές τόν πόνο πού σέ τρώει
καί σου μαραίνει κάθε λογισμό;
—'Ολ' ἡ ζωὴ μας εἶναι σά ρωλόι
μέ μόνη ποικιλία τὸ χαμό...

III

—Χαρούμενο πουλάκι—τσι-τσι-βίου!,
τὴν Ἄνοιξη μοῦ φέρνης στὴν καρδιά...
—'Εσένα, κανενὸς σοφοῦ βιβλίου
πουλάκι, δέν σέ μόλυε ἡ σκουριά...

IV

—Ζητᾶς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τὴ συμπόνια;
Κατάλαβέ το, γίνεσαι παιδί
—'Όσο κι' ἄν μέ κυρτώνουνε τὰ χρόνια
Πάντα μου ἐγὼ θὰ μένω ἓνα παιδί...

V

—Τὰ δειλινά, πού σ' εἶχανε μαγέψει
τ' ἀμέτρητα, γαλάζια δειλινά;
—'Ω! νᾶταν καί νά μ' ἄφηνεν ἡ σκέψη
για να μπορῶ νά τὰ χαρῶ ξανά,...

Γ. ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗΣ

Μιά Μέρα στο Μοναστήρι

«Πλατεία ή πύλη και ευρύχωρος ή όδός, ή άγουσα προς την άπώλειαν...»

“Ω ασφαλώς που ό δρόμος εκείνος δεν ώδηγοϋσε στην άπώλεια. Στενός, άνηφορικός, όλος σκαλοπάτια, πλημμυρισμένος στον αύγουστιάτικο ήλιο. Άσφαλώς δεν ήταν ή «ευρύχωρος όδός...» Μας έβγαλε στο μοναστήρι. Στο λευκό κι' άπέριττο μοναστήρι που τόσες μέρες μας είλκυε...

Μας υποδέχτηκαν γελαστές και πρόσχαρες ή καλόγρης. Στά όλόλευκα κελιά, στην πλακοστρωμένη αύλή, στην χαριτωμένη έκκλησιά παντοϋ τις έβλεπες σκορπισμένες με τό μαϋρο μαντήλι στο κεφάλι και τη γλυκειά κουβέντα στο στόμα.—Καλώς ήρθατε... *

“Η άδελφή Θεοκλείτη μας φιλοξένησε. Ψηλή, εύγενικά, με μάτια γαλανά που μιλούσαν κατ' εύθειαν στις καρδιές.

— “Εχω 27 χρόνια να κατέβω άπ' τό μοναστήρι. Κουρασθήκατε ε; Έχετε δίκαιο.... Θάναι πολϋς ό δρόμος ώς στη χώρα... *

“Ο καφές που μας προσέφερε κι' ή φιλόξενη ύποδοχή μας ξεκούρασαν. Θέλαμε να δοϋμε τό μοναστήρι και τά γύρω. Βλέπετε δεν είχαμε σκοπό να καθήσουμε πολϋ. Τό βράδυ θά γυρνούσαμε στη χώρα. *

Κατεβαίνοντας τά άσπρα σκαλιά του κελιοϋ γνωριστήκαμε με την Έλένη. Τά καστανά της ματάκια μας κύτταξαν παράξενα. Στάθηκε, τραβήχτηκε διακριτικά για να μας άφήσει να περάσουμε.... *

Μά μόλις είδε ότι μας συνώδεε ή άδελφή Θεοκλείτη άρχισε σιγά-σιγά να μας άκολουθεϊ.

Κάποια στιγμή πλησίασε. “Επιασε τό χέρι της καλόγρης και ψιθύρισε:—Θεία, τι είναι;

— Κυρίες άπ' τη χώρα. “Ηρθαν για να δοϋν τό μοναστήρι...

“Εγώ πάντα μου αισθάνομαι άγάπη για τά παιδιά. “Ηταν άλλωστε τόσο χαριτωμένη ή μικρή! “Όταν με πλησίασε διακριτικά μιá στιγμή της έπιασα τό χέρι.

— Πώς σε λέν;

— Έλένη.

Περίμενα κάτι να μου πη γιατι εκείνη τη στιγμή δεν μου έρχόταν λέξι στο στόμα. Δεν μου μίλησε όμως, παρά, άφισε—έπειτα από μερικές στιγμές δισταγμοϋ και μερικά βλέμματα δυσπιστίας—έμπιστευτικά τό χεράκι της μέσα στο δικό μου.

“Έτσι γίναμε φίλες με τη μικρούλα Έλένη. *

— Έγώ φοράω μαϋρα, μου είπε με τη φωνή της που μοιαζε με κελάρυσμα ρυακιοϋ, τόσο άπλη και δροσερή ήταν. *

“Απλωσε τό χέρι κι' άγγιξε τό δικό μου τ' άσπρο φόρεμα. “Ηταν μεσημέρι πειά, είχαμε τριγύρσει τό μοναστήρι και έγώ πήρα την Έλένη, ένώ οι άλλοι άναπαύονταν στο κελι της άδελφής Θεοκλείτης, και βγήκαμε έξω.

Μιά πέτρα άσπρη στη μεγάλη είσοδο του μοναστηριοϋ ήταν θαυμάσιο κάθισμα για τις δύο μας. “Ηταν γυρισμένη προς τό μέρος μου κι' είχα άπιθώσει τα χεράκια της πάνω στα δικά μου.... *

—Φοράω πάντα μαϋρα. Ξέρεις είναι έπτά χρόνια που είμαι έδω, κοντά στην άδελφή Θεοκλείτη, που ναί θεία μου...

—Τά ματάκια της ήταν καστανά, τά μαλλιά της άνέμιζαν στο χάϊδεμα τ' άγριοϋ, που σηκώθηκε την ώρα εκείνη τη μεσημεριάτικη. Χαμογελοϋσε άδιόρατα καθώς μου διηγόταν:

—“Η άδελφή Θεοκλείτη είναι άδελ-

φή της μαμάς μου. “Ο μπαμπάς πέθανε, έχει χρόνια και χρόνια. Οϋτε και τον ξέρω. “Εχω άδελφια πολλά, έφτά όχτώ. “Εγραψε ή θεία μου και με στείλανε. Ξέρεις έδω είναι πολϋ καλά, και είμαι εύχαριστημένη. Κάθε δεκαπενταύγουστο πώχει πανηγϋρι στη χώρα έρχεται κόσμος. Λοιπόν έχουμε κι' έδω ξένους...

Σιωπή. Γαλήνη άπέραντη όλόγυρα...

Σε λίγο

— Κι' έένα πόσο σ' αγαπώ! Να σαν άδελφή μου. Είναι ξέρεις κι' έδω καλά, συνέχισε τις σκέψεις της. Κάθε μέρα έχουμε έκκλησία. Έγώ λοιπόν πουμαι ή μικρότερη δώ μέσα βαστώ τά μανουάλια, όταν βγαίνουν τά άγια. Και θαρρώ πως ψηλά άπ' την εικόνα μ' εύλογεί ό θεός... *

Τά ματάκια της τά κρατούσε ύψωμένα στον οϋρανό. Γαλάζιος κι' ήλιοφώτιστος χαμογελοϋσε στοϋ νησιοϋ τις χαριτωμένες όμορφίες... *

Σηκώθηκα και με μιμήθηκε:—Πάμε, της είπα, να περπατήσουμε... Δεν μίλησε παρά με άκολούθησε ύποταχτικά.

Πήγαμε τό μονοπάτι προς τά πάνω. Πήγαμε παράλληλα με τον τοίχο του μοναστηριοϋ. Άνεβαίναμε, άνεβαίναμε...

“Ηταν σκιά κι' είχε δροσιά. Κάτω στον κατήφορο λευκά, μικρά, ξεχώριζαν τά ξωκκλησιάκια. “Ενα, δύο, πέντε, δέκα, δεκαοχτώ... Κι' άκόμα...

—Μά τόσο πολλά ξωκκλησιάκια τι τά κάνετε, Έλένη; Γύρισε άπτόμα, ξαφνιασμένη ύστερα άπ' την τόση σιωπή.

—Δεν είναι για μας. Είναι για τους άνθρώπους άπ' τη χώρα. Οι γυναίκες τά φροντίζουν. Τό καντήλι πάντα είναι άναμμένο, τό ξωκκλησι καθαρό. Βρίσκεται πάντα καμμιá πιστή. Κι' έτσι δεν είναι παραμελημένα... *

Προχωρούμε όλοένα και πειό ψηλά. Μά είναι γύρω τόση ήσυχία που

μου φαίνεται πως δεν ύπάρχει άλλη ζωή, πως σ'όλο τουτο τον κόσμο δεν βρίσκώμαστε παρά μεϊς οι δύο. Έγώ και ή Έλένη. *

“Ισια κάτω άπλώνονταν ή θάλασσα, ή άπέραντη κ' ή γαλάζια που φαίνεται χωρίς τέλος... Τά μάτια μακραίνουν, μακραίνουν, μά δεν ξεχωρίζουν παρά τη γαλήνια της επιφάνεια. Κάμποσες βάρκες είναι άραγμένες. “Η άμμουδιά φεγγοβολά άπ' τις άχτίδες του ήλιου.

Σε λίγες μέρες αϋτή ή θάλασσα θά μας χωρίζει έμένα και την Έλένη. Κι' όμως τη στιγμή αϋτή είμαστε μονάχα οι δύο μας στη γύρω έρημιά και περπατούμε κοντά-κοντά, σιωπηλές.

—“Απ' έδω έρχομαι και βλέπω τη θάλασσα. Πίσω άπ' αϋτή μακρυά, σε μιá γωνιά της γης βρίσκεται ή μαμά. Ξέρεις την έπιθυμώ ποτε-ποτε Οϋτε και τη θυμώμαι καλά... Είναι 7 χρόνια που δεν την είδα μά... όσο να πής., Πότε-ποτε λέω. Να ήμωνα τώρα κοντά της, να σα πουλάκι να πετοϋσα πάνω άπ' τη θάλασσα να την έβλεπα λίγες στιγμές κι' ύστερα να γυρνούσα πάλι έδω. “Α! έγώ τ' αγαπώ τό μοναστήρι. Θά γίνω καλόγρη.

Γύρισε και την κύτταξε ξαφνιασμένη. “Ηταν μικρούλα, στρουμπουλή, τά ματάκια της ήταν καστανά κι' άθώα, τά μαλλιά της άνέμιζαν. “Όλη ζωή και δροσιά...Κι' όμως φόροϋσε μαϋρα και τό ίδιοτης τό στόμα πριν άπό λίγα λεπτά τό είχα δηλώσει—Θά γίνω καλόγρη... *

—“Ε που πάτε άπ' έδω; ρώτησε μιá γλυκειά και μουσική φωνή. Γύρισαμε. Πίσω μας έρχόταν μιá καλογρηά. “Ηταν νέα, λεπτή, καλομίλητη.

—“Η άδελφή Εϋπραξία. μου είπε ή Έλένη.

—Περπατούμε και μιλούμε, της λέω —Καλά κάνετε εκεί που να κλεί-

νεστε στο κελλί. "Ηρθατε σήμερα το πρωί ε; "Ημουν στην εκκλησιά την ώρα εκείνη.

— Ξέρεις, διέκοψε η 'Ελένη, η αδελφή Εύπραξια είναι ψάλτης. "Αχ! και τι ώρα τσά ψάλλει!.. Σάν τους αγγέλους στον ούρανο. 'Αλήθεια θά την ακούσεις στον έσπερινό...

— "Ε σαν πολλά να τὰ λές μίλησε μετριόφρονα ή καλόγρηρα. "Ο θεός έδωσε στον καθένα ένα δωρο. Στον ένα φωνή, στον άλλον άλλα. "Ετσι δέν είναι;

Βεβαιώνω κουνώντας το κεφάλι.

— 'Αλήθεια τι γίνεται ή χώρα;

Τὰ μάτια της με κάποιο ίχνος νοσταλγίας με κύτταξαν κι' ύστερα άλλαξαν διεύθυνση. Στράφηκαν προς τὰ κάτω. Κάπου εκεί ξεχώριζε ή χώρα με τὰ άσπρα της σπίτια...

— "Εχεις δικούς σου, αδελφή;ρωτώ. Διστάζει.

— "Εχω... Μὰ έμεις δέν έχουμε πια συγγενείς σ'αυτή τη προσωρινή ζωή. Ξέρεις όταν γίνης καλόγρηρα, άπαρτιέσαι όλα, γονείς, αδελφια, όλα... "Εμεις τώρα ανήκουμε μονάχα στον Κύριο. Μόνον αυτόν πρέπει να έχουμε στη σκέψη μας, έτσι δέν είναι; "Εγώ ξέρεις από μικρό παιδι αγαπούσα την εκκλησιά. Κι' είναι 4 χρόνια που είμαι έδω...

Γυρνάμε.. "Ο δρόμος το ίδιο σκιερός, γεμάτος δροσιά...

* *

"Η αδελφή Θεοκλείτη μας περιμένε την 'Ελένη κι' έμένα, στη μεγάλη πόρτα της εισόδου.

— Ου σάς χάσαμε... οι άλλοι ανησυχούσαν που να πήγατε. Γιαυτό κι' εγώ βγήκα να σάς ζητήσω. Πάμε Σας έχω έτοιμο και τον καφέ...

Το κελλί της είναι ολοκάθαρο, σεμνό κι' άπεριττο... Μια μεγάλη εικόνα του Χριστού με τον άκάνθινο στέφανο στο μισογυρμένο Του κεφάλι. Μια άλλη πειό κάτω. "Η Παναγία Παρθένος μέτ' "Αγιο βρέφος στην άγκαλιά της. Φωτοστέφανα γύρω άπ' τὰ θεϊκά τους κεφάλια. Πάνω άπ' τὰ

πλό κρεβάτι ο Σταυρός. Νοιώθει τον έαυτό σου άλλοιώτικο. Έξαυλώνεσαι ολοένα περισσότερο, κάθε σκέψη κακή και κάθε πονηρία δέν έχει θέση στη ψυχή σου.

* *

"Εσπερινός. "Απαλά πέφτει το δειλι στο νησί. "Η θάλασσα σκουραίνει, ολοένα σκουραίνει ο ήλιος κοκκινίζει και αδύναμες οι άχτιδες του μάς χαϊδεύουν...

"Η εκκλησιά γεμάτη καλογρηές, νέες κι' ηλικιωμένες με μάτια μεγάλα, προσηλωμένα στις άγιες εικόνες. Στιγμές προσευχής... "Απόλυτη ήσυχία. Μόνο ή φωνή της ψάλτριας ακούγεται.

Είναι ή αδελφή Εύπραξια ή φιλενάδα μου. Μοιάζει σά να μη βρίσκεται την ώρα τούτη στη γή.

Ψέλνει κι' ή γλυκειά μὰ πλούσια φωνή της άπλώνεται τριγύρω και γεμίζει την εκκλησιάν όλη ως στις πειό μικρές γωνίες της. "Ωρα γλυκειά του "Εσπερινού...

Σημαίνει ή καμπάνα στη γύρω ήσυχία και τὰ λευκό μοναστήρι βυθίζεται σιγά-σιγά στη γαλήνη του δειλινού...

* *

Πρέπει να φεύγουμε σιγά-σιγά. Σε λίγο θά νυκτώσει και θάναι δύσκολος ο γυρισμός μας. "Ο δρόμος μάς είναι σχεδόν άγνωστος...

"Η 'Ελένη στέκει δίπλα μας. Με κυττά με λυπημένα μάτια. Στο μικρό της στόμα τρεμουλιάζει ένα παράπονο...

— Δέν ήξερα πώς θα φύγετε άπόψε. Νόμιζα πώς θα μέινετε μέρες, μου ψιθυρίζει.

"Αρχίζουμε ν' άποχαιρετούμε. Με θλίψη άφήνω όλες αυτές τις καλές καλογρηές που άν και άγνωστες μάς δέχτηκαν τόσο καλά.

"Αλησμόνητη θά μου μέινει ή μέρα εκείνη στο μοναστήρι. Γυρνά ν' άποχαιρετήσω την 'Ελένη. "Εγινε άφαντη. Τη ζητώ παντού. Στο κελλί, στην εκκλησία. Πουθενά.. Δέν θέλω

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

"Αγαπημένη μου φίλη.

.... Δέν φαντάζεσαι τη χαρά που μου έδωσε το γράμμα σου. Γιατί μουμίλαγε πολύ για τον αγαπημένο μου κόσμο. Μουμίλαγε για τὰ διαγωνίσματα και τις άγωνίες τους. Α! τὰ ξέρω καλά αυτά τὰ «έφ' όλης της ύλης!» Μου θυμίζουν φίλη μου, τις τελευταίες φειτινές έξετάσεις μου. Τι μελέτη, άγρύπνια, άγωνία...

Και όμως... Σήμερα θά άντάλλαζα με όλη μου την καρδιά την σημερινή μου ήρεμη ζωή με τον καιρό τον τρισευτυχισμένο εκείνο. Σήμερα.... Πλήξι, μονοτονία, και πάλι πλήξι.... Είναι ή αλήθεια πώς ο άνθρωπος ποτέ δέν είναι ευχαριστημένος. Είναι κι' αυτόμια άπό τις πολλές πηγές μας.

Το περίεργο είναι ότι και όταν πήγαινα σχολείο, ποτέ δέν είπα όπως όλα τὰ παιδιά «πότε να τελειώσω!» Ποτέ!

Τώρα όμως τ' άφησα. Κι' αρχισα να γίνουμαι μαθήτρια της ζωής. "Η Κοινωνία ο δάσκαλός μου. Τὰ μαθήματά της όμως και ή πείρα που μου προσφέρουνε, πόσο άπελπιστική!

Μου ξεσκεπάζουν τον κόσμο με όλο το ρεαλισμό του. Χωρίς τον ευγενικό φωτοστέφανο που ή άπλή παιδική φαντασία μου τον είχε φορέση. Κι' όλο, άμείλικτος, ο κόσμος με εκδικητική θά έλεγες προθυμία, μου δείχνεται άλλοιώτικος, άλλοιώτικος άπ' ότι θ'άθελα.

"Α! Τι ζήλεια με πιάνει κάθε πρωί σαν βλέπω την αδελφούλα μου να ξεκινά για το σχολείο! "Αρχίζει για αυτήν ή ζωή, ο δρόμος της στην πειό ευτυχισμένη εποχή, που θά την κλείση, όπως και σε μένα ο χρόνος.

Πάρα φлуαρώ, είναι ή αλήθεια, μὰ δυστυχώς για σένα, θά εξακολουθήσω. Μιλάει ή ψυχή μου, που συνήθως είναι πολύ λιγόλογη και μόνο σε ελάχιστες στιγμές φлуαρεϊ, και μάλιστα όταν είναι

να φύγω χωρίς να τη χαιρετήσω. "Ημασταν τόσο καλές φιλενάδες όλη τη μέρα...

Νά την! Μπαίνει τρεχάτη άπ' τη μεγάλη πόρτα.

— Πάρτα για να με θυμάσαι. Μου δίνει ένα μπουκέτο πρασινάδες κι' άγριολούλουδα...

— Νά τ'όξερα άπ' το πρωί πώς θάφευγες θά σου μάζευσα περισσότερα και καλύτερα...

Σκύβω και τη φιλω. Μ' άγκαλιάζει με τὰ στρουμπουλά της χεράκια, με φιλά ήχηρά στα δυο μάγουλα. Τὰ κόκκινα χειλάκια ψιθυρίζουν:— "Εσ'είσαι ή πειό χρυσή μου φιλενάδα...

Τὰ μάτια τὰ καστανά,δακρύζουν... Κι' εγώ νοιώθω μεγάλο κόπο να τη χωριστώ...

"Ακολουθώ τους άλλους τρέχοντας για να τους προφτάσω. Σε λίγο στρέφω τὰ μάτια προς το μοναστήρι "Ολόλευκο βυθισμένο στο σούρουπο... Στη μεγάλη πόρτα της εισόδου βλέπω να κουνιέται άργά, άργά σ' άποχαιρετισμό ένα μαντήλι...

Χαιρετώ κι' εγώ με το χέρι.... "Απρίλης 1935 ΜΩΝΑ ΛΙΖΑ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

"Απ' την καρδιά μου πέφτουν κάτι φύλλα
κι'τι ξερά, χλωμά άπομεινάρια
άπό μια ολοκληρη άνθιση—τραγουδι
και σκορπίζονται άνάρια.

Μένουν έκστατικά τὰ ύγρά μου μάτια
κι' άπλώνονται τ' αδύναμά μου χέρια
"Ω έκταση, ο όνειρο που σβύνει
που πάς;... <Στὰ αιθέρια

<άπό κει που μάς έκλαψες ο κόρη,
σε ράναμε με το χρυσό μας χρυσάδι
γιατ' ήσουν άσπιλη, γλυκειά σά χάδι
γιατ' ήσουν λουλουδι....

<... Θαμπή ή ψυχή σου τώρα, θολωμένη
σβυσμένα τὰ όλόφωτά σου μάτια...
Πάμε άπό κει πουόθαμε ο κόρη
στα αιθέρια μας παλάτια....

ΕΛΛΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

θλιμμένη. Γιατί φίλη μου και στον πόνο, προπάντων στον πόνο πρέπει να ήμαστε υπερήφανοι. Μερικές φορές ή υπερηφάνεια είναι προτέρημα. Δεν πρέπει να φωνάζουμε στον καθένα τον πόνο μας. Ούτε να τον δείχνουμε. Οί άνθρωποι έχουν τόσο λίγη διάθεση να μάς ακούσουν... Να σφίγγουμε την καρδιά μας στους πόνους σωματικούς και ήθικούς, και ν' άχουμε τη σωτήρια υπερηφάνεια του Λύκου του Alfred de Vigny. Θά τ' ώχης άσφαλώς διαβάση, και ή προσοχή σου θά σταμάτησε στους υπέρροχους αυτούς στίχους που σου άναφέρω μεταφρασμένους :

Κλάψες, οίμωγές παρακλήσεις
είναι άληθινά δειλιά.

Νά εκπληρώσεις με θάρρος τό βαρύν
σου καθήκον

που σου ώρισε ή μοίρα

Κι' ύστερα όπως έγώ, να ύποφέρης
και να πεθάνης χωρίς μιλιά...

Προχτέσειχα πάει στο σχολείο μου, όπου γινόταν ή άπονομή των βραβείων. Εύτυχισμένο και άξέχαστο άπόγευμα. Βρεθήκαμε καμμιά δεκαριά μαθήτριες στο παληό κτίριο που τόσα χρόνια στέγαζε τά όνειρα τόσων άπαλών ψυχών. Ξέχασα ότι φρωδά ρουχα διαφορετικά, και γελάστηκα. Νόμιζα ότι ήμουν άκόμη τό τρελλοκόριτσο του σχολείου. Ότι βρίσκουμαι άκόμη ύπό την έπιτήρησι της Κας Κωνταντίας, της δασκάλας μας του έργοχειρου, που διαρκώς μάς γρίνιαζε γιατί γελούσαμε άνόητα σά μωρά.

— Μά έπιτρέπεται να σου κάνω παρατήρησι ; Μου έλεγε διαρκώς,

Άκόμη δεν μπορώ να καταλάβω γιατί μου έκανε αυτή την έρώτησι.

Την έπειράζα όμως πολύ την καυμένη, όπως κι' όλες. "Ημουν ή καρδιά του ντόρου στην τάξι μου. Και με λάτρευαν κυριολεκτικά οί συμμαθήτριες μου. Θά προτιμούσα να συνέβαινε τό αντίθετο, για να μη με συνέδεε κανένας δεσμός με τό σχολείο.

Τά θρανία, τά γέλοια τά πιο γεμάτα της ζωής μας τις τρέλλες,

την άγνότητα της ζωής. Θ' άδινα 10 χρόνια από τη ζωή μου για να ξαναγιγνώμουνά πάλι ένα εύθυμο πουλάκι, άξένοιστη μικρούλα όπως τότε.

Άπέναντι στο σπήτι μας είναι ένα σχολείο. Κάθε πρωί βγαίνω στην ταράτσα και κυττάω, όπως ο διψασμένος τό νερό, από τά άνοιχτά παράθυρα τά μαθητικά κεφαλάκια όλα άφοσιωμένα στα λόγια ενός άσπρομάλλου δασκάλου. "Άλλα γελούν άλλα παίζουν κρυφά «ζωγραφιές». Ο χάρακας στο χέρι του δασκάλου διαρκώς χτυπάει την έδρα.

Δέ βρίσκω μουσική και πιο εύχρηστη από τό άγριο χτύπημα του χάρρακα.

Παράξενα, και άληθινά λόγια.

Και χτυπάει τό κουδοϋνι για τό διάλειμμα. Τι γέλοια, τι φωνές, τι παιγνίδια ! Καμμιά φορά πέφτουν και ματώνουν. Κλαίνε... Μά τό κλάμμα είναι λιγόστιγμο, γιατί από τό πόνο τους τους τραβάει τό παιγνίδι.

Όταν σχολάνε πάλι. Άγκαλιασμένα σαν άδέλφια τρία τρία, και περισσότερα, χαλάνε τον κόσμο με την χαριτωμένη παιδική φλυαρία τους τη μουσική την άσύγκριτη των φωνών τους.

«Γιατί φεύγουν τόσο γρήγορα οί εύτυχισμένες στιγμές ;» Που να ξέρω ;

Τις βλέπω στο άληθινό γέλοιο, τό γέλοιο της ψυχής, μά που διαρκεί τόσο λίγο... Τις βλέπω άστραπές στιγμιαίες. Νομίζω ο Θεός έδωσε την έλάχιστη σε μάς δυνατή εύτυχία σαν ένα ξεγέλασμα που και που, για να μη βαρυόμαστε τό πέρασμά μας από αυτόν τον κόσμο.

Όταν είμαστε δυστυχισμένοι μάς φωτίζει πάντα μις πειό λαμπρής μέρας, ή μάταιη έλπίδα, σά για να μάς ξεγελάση.

... Ναι διαβάζω, διαβάζω πολύ, ύπερβολικά ίσως. Μά τό διάβασμα, και μάλιστα τόσο νωρίς όπως αρχισα έγώ, είναι κάτι τό όλέθριο. Μαθαίνης πρόωρα τον κόσμο, και πίκρα

και δυστυχία σου δίνει ή σωρός των βιβλίων.

Άπό την άλλη μεριά πάλι σε μεταφέρουν σ' ένα κόσμο ιδεώδη, άφου τό ιδεώδες έπιδιώκει κάθε συγγραφέυς. Κι' έπειτα, σαν μετά από τους ώραίους κόσμους, άπογειούσαι στην άληθινή πεζότητα της ζωής ;

Δημιουργείς με τη φαντασία σου, χαράζεις έναν τρόπο εύτυχίας, που θάθελες ν' άπολαύσης. Μά αυτός είναι παράλληλος πάντα του μοιραίου σου δρόμου, δυό δρόμοι που ποτέ δεν θά συναντηθούν.

Θά πής πως ίσως ότι οί σκέψεις μου είναι γεμάτες άπαισιοδοξία. Τό πα-

ραδέχομαι. Κι' είναι τόσο καταθλιπτική αυτή ή άπαισιοδοξία.

Με συγχωρείς αν σου τη μετέδοσα για λίγο και σένα...

Και τώρα καιρός να σ' άφίσω. "Αν συνέχιζα στον ίδιο τόνο, θά ήμουν βέβαιη ότι δέ θά διάβαζες ως τό τέλος τό γράμμα μου.

Για τό ποιήμά σου έχω να σου πω ότι μου άρεσε πολύ. Λεπτή διάνοηση έκφρασις και στίχοι άρμονικοί, και καλοφτιασμένοι.

Άντίο αγαπημένη μου και μη άργήσης να με θυμηθής

Με άπειρη άγάπη

ΜΥΡΡΑ ΑΛΩΗ

Θ Λ Ι Μ Μ Ε Ν Ε Σ Τ Ρ Ι Λ Λ Ι Ε Σ

1

Στ' άρμα της σέφερ' ή αύγουλα
στην άχαρη τη λαγκαδιά
κι' εύτός άνθισαν τά κλαδιά,
γλυκοκελάηδισε ή βρυσούλα;
Στ' άρμα της σ' έφερ' ή αύγουλα
και μου δροσίστηκε ή καρδιά

2

Τό θείο χαμόγελό σ' ως είδα
το νού μου σβύσαν οί άχνοί,
τους πόθους μου μις γαλανή
άπαλοχάϊδεψεν άχτίδα.
Τό θείο χαμόγελο σ' ως είδα
σουστήσα την καρδιά θρονί.

5

Μονάχη τώρα, σε μιάν άκρη
έχω διπλώσει τό φτερό.
Που άνακούφιση να βρω;
Λάμιες μου ρούφιξαν τό δάκρυ.
Μονάχη τώρα σε μιάν άκρη
ούτε να κλάψω δέ μπορώ

ΚΑΤΙΝΑ ΤΣΑΤΣΑΡΩΝΑΚΙ

3

Κρίνα σαν μουδωσες και ρόδα
και τ'άπλεξα στην κεφαλή
είπε ή ψυχή μου άργά πολύ
του χρόνου άς γυρνά ή ρόδα
Κρίνα σαν μουδωσες και ρόδα
ξεπέταξα εύθυμο πουλί.

4

Ξάφνου άνέλπιστα τό δειλι,
σ' έπήρε στα μαβιά φτερά.
Πικρά βογγίσαν τά νερά,
έστέναξε τό χαμομήλι.
Ξάφνου άνέλπιστα στο δειλι,
πλακώσαν νέφη θλιβερά.

Ο ΣΕΧ ΑΜΠΟΥΛ ΟΥΝΤΑΝ*

—“Ο ήλιος είχε γείρη πιά πίσω απ’ τις ψηλές κουρμαδιές, οι χωρικοί γυρνούσαν κουρασμένοι στα σπίτια τους’ κι’ εγώ μαζί με τρεις ίθαγενείς είχαμε σταθεύσει στο κτήμα που θα περνούσαμε τη ραδνά μας. Το σκοτάδι είχε πιά για καλά απλώσει το μαύρο του πέπλο.

— Μέσ’ τὸ μονότονο περιβάλλον που βρισκόμουν, άκουα άφηρημένα μὰ και με κάποια άνακούφισι άπ’ τούς συντρόφους μου διάφορα διηγήματα, με τὸ χαρακτηριστικὸ εκείνο χιοῦμορ τῆς άρραβικῆς διαλέκτου. “Ως τόσο ένα διηγημά των σάς τὸ διηγούμαι. ὅπως τ’ άκουσα.

Έδω και κάμποσα χρόνια, τὸν καιρὸ που άκόμη δέν υπῆρχαν τραίνα μὰ οὔτε κι’ αυτοκίνητα στην Αίγυπτο, ἦσαν δύο φίλοι που ζούσαν άπό έλεημοσύνες γυρνώντας τὰ χωριά. Κουράζονταν πολὺ άπ’ τὸ επάγγελμά των, γι’ αυτό κι’ ἦ χαρά τους ἦταν μεγάλη ὅταν ένας πονόψυχος φελάχος τούς χάρισε ένα γαιδουράκι, για νὰ μεταφέρουν μ’ αυτό τις καθημερινές τους εισπράξεις—άπο σιτάρι ψωμί...

—“Ὅμως ἦ χαρά τους δέν βάσταξε και πολὺ γιατί μιὰ μέρα ενῶ πήγαιναν κι’ οἱ τρεις τους σὲ μακρινὸ χωριό, τὸ γαιδουράκι τους άρρώστησε ξαφνικά και ψόφησε κατά μεσῆς τοῦ δρόμου.

— Ανπήθησαν για τὸ χαμὸ του, γι’ αυτό και δέν ἤθελαν νὰ τὸν αφήσουν ἔρημο κι’ άταφο τὸν άμοιρό τους σύντροφο.

—“Ανοιξαν λοιπὸν ένα λάκκο στὸ παρακείμενο χωράφι κι’ άφοῦ τὸν ἔθαψαν άρχισαν τὰ κλάμματα και τὰ μοιρολόγια. Σὲ λίγο ἔτυχε νὰ περνᾷ ὁ Ιδιοκτήτης τοῦ χωραφιοῦ, πηγαίνοντας βιαστικὸς στη χώρα για μιὰ σπουδαία δίκη που επρόκειτο νὰ δικαστῆ κείνη τῆ μέρα, εἶδε τούς δυὸ φίλους νὰ κλαῖνε πάνω στὸ λάκκο και τούς ρώτησε τι ἔ-

χουν.

—“Αφέντη μου τοῦ άπαντοῦν: Πέθανε ὁ σύντροφός μας Σέχ Άμποῦλ Ούνταν και άπ’ τῆ λύπη μας τὸν κλαῖμε γιατί ἦταν άγιος και καλὸς άνθρωπος.

—“Ακούστε τούς λέγει ὁ γαιοκτήμονας, ἔχω μιὰ δίκη στηχώρα σήμερα κι’ αν τὴν κερδίσω τότε θα κτίσω ένα τζαμι στὸν τάφο του επάνω, και σεῖς θα μείνετε οἱ φύλακες κ’ επιστάτες του.

—“Ἡ τύχη θέλησε νὰ κερδίση ὁ πλούσιος τῆ δίκη, κι’ ἔκτισε τὸ τζαμι στὸν τάφο τοῦ συντρόφου των, ὅπως τούς υποσχέθηκε.

—“Ἡ φήμη τώρα τοῦ Σέχ Άμποῦλ Ούνταν μεγάλωσε, οἱ προσκυνηταὶ κατέφθαναν άπ’ τις πὸ μακρινές επαρχίες τῆς Αίγυπτου για νὰ προσκυνήσουν τὸν τάφον τοῦ άγίου, κι’ οἱ δύο φίλοι ὄλο και θησαύριζαν.

—“Ἡ επιχείρησις πήγαινε θαυμάσια, ὡς που μιὰ μέρα ένας άπ’ τούς δυὸ φίλους ἔβλεπε, πὼς οἱ εισπράξεις λιγότευαν, και σάν λογικὸς άνθρωπος που ἦταν, υποπιεῦθηκε τὸν σύντρόφό του.

—“Ὁρκίζομαι στην μνήμη τοῦ Σέχ Άμποῦλ ούνταν πὼς άδικα με υποπτεύεσαι

—Μὴν ὀρκίζεσαι σύντροφε στην μνήμη τοῦ άγίου γιατί...μαζὺ τὸν θάψαμε.

Κάιρο

ΝΙΚΟΣ ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΚΑΤΙΓΚΩ

Δέν πάγω ’ς τὸ χωριὸ εγὼ λαλούμια νὰ φορῶ.
Και με ξυλένια στάμνα, καλή μου μάνα, νερό
[νὰ κουβαλῶ.

Θὰ πάρω εγὼ τὸ Γιάγκο τοῦ Παῦλου τὸν
[ἴγυιό,
Μὲ άργυρὸ ποτήρι, καλή μάνα, νερό νὰ σὲ
[κερνῶ

*Ένα Σάββατο βράδυ, μιὰ Κυριακή πρωί.
*Ἐπῆγεν ἡ Κατίγκω σ’ τῆ λίμνη νὰ πνιγῆ.

‘Ο στοιχειωμένος πύργος

‘Ο Ροβέρτος ἔκλεισε άδιάφορα τὴν σιγαροθήκη του κι’ άναψε ένα τσιγάρο ρωτώντας :

—“Άθήθεια, ὁ πύργος εἶναι στοιχειωμένος ;

— Ναι, βεβαίωσε ἡ Νταίζη, ἡ άδελφή του. “Ένα φάντασμα που γαυγίζει και φωνάζει.

— Και που κάνει μπέ... μπέ... μπέ.. συμπλήρωσε ὁ άδελφός της Κάρολος.

‘Ο Ροβέρτος ἔσκασε στὰ γέλοια.

—“Ένα φάντασμα : άνθρωπος, σκύλος και συγχρόνως κατοῖκα. Νὰ κάτι που θα χαλάση τις διακοπές μας... Κι’ ὁ παπποῦς τιλέγει για ὄλ’ αυτά ;

—“Ω ! οἱ μεγάλοι, ξέρεις... ποτε δέν πιστεύουν ὅτι βλέπουν τὰ παιδιά, άπάντησε ἡ Νταίζη.

‘Ο Ροβέρτος τὴν κύτταξε χαμογελώντας πίσω άπ’ τὸ καπνὸ τοῦ τσιγάρου του.

— Κι’ αν πάω νὰ γνωρισθῶ μαζί του ; Πρότεινε

‘Ο Κάρολος κι’ ἡ Νταίζη κυττάχτηκαν.

— Εἶναι.. άρχισ’ εκείνη.

— Εἶναι τί ; Βλέπω πὼς φοβάσαι, μικροῦλα μου. Αυτό εἶν’ ὄλο. Καλά σὺ ποῖσαι κορίτσι μὰ ὁ Κάρολος ; “Άλλωστε ἡ ὠρα εἶναι δέκα... μέρα “Ένα φάντασμα χάνει ὄλη του τῆ γοητεία στὸν ἥλιο. ‘Ο Κάρολος δέν τόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῆ κι’ ἡ Νταίζη πέρνοντας θάρρος τὸν άκολούθησε.

‘Ο πύργος-στερνὸ ‘άπομεινάρι παλιὸ δυνατοῦ παλατιοῦ- φαινόταν σάν νάξεφυτρῶνει άνάμεσα άπό μύριες άκακίες σὲ λίγη άπόσταση άπ’ τὸ σπήτι τοῦ κ. Μοργκάν, παπποῦ τῶν τριῶν παιδιῶν. Τὸν παλιὸ καιρὸ ἦταν πύργος μεγάλης σπουδαιότητος. Για διασκέδαση τῶν παιδιῶν, ὁ παπποῦς τους, πάντα πρόθυμος νὰ τὰ χαϊδεῦει εἶχε επιδιορθώσει τὸν πυργο

σύμφωνα με τις άπαιτήσεις τῶν μικρῶν. ‘Αποτελοῦνταν άπό δύο πατώματα που συγκοινωνούσαν με ὑπέροχη κιγκλιδωτῆ σκάλα.

Τις τελευταίες σχολικές διακοπές, ἡ Νταίζη κι’ ὁ Κάρολος τὸν εἶχαν κάνει τὸ ιδιαίτερο σπήτι τους και κει περνούσαν τις περισσότερες ὡρες τῆς μέρας. ‘Ο μεγάλος τους άδελφός παρά τὰ εἴκοσι χρόνια του, δέν ἔπαυε νάρχεται κει νὰ διαβάζει ἢ νὰ καπνίζει.

“Υστερα άπό κάμποσες στιγμές ἔφτασαν μπροστὰ στὸν πύργο. ‘Ο Ροβέρτος πλησιάζοντας ρούφηξε τὸν άέρα μ’ ἔκπληξη.

— Μὰ για ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί μυρίζει λοιπὸν ἐδῶ ; Βιολέττα ! Τί άρωμα παιδιά ! Μὰ που κρύβονταν αὐτὲς οἱ δειλὲς βιολέττες ;

— “Απ’ τ’ ἄλλο μέρος τοῦ πύργου. Κει που τὸ χορτάρι μοιάζει σάν ὄλοπράσινο χαλί, άπάντησε ἡ Νταίζη.

—“Αχ ! αυτά τὰ σατανικά λουλούδια με τὸ ὑπέροχο κρυφὸ άρωμά τους ἔκαναν τὸ φάντασμα σας νὰ ρθῆ ὡς ἐδῶ.

Γελοῦσε πονηρὰ κι’ άφοβα ἔσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ πύργου π’ άνοιξε άμέσως.

— Νά, εἶπε γυρνώντας, ένας πύργος σοβαρός, βυθισμένος στη σιγαλιά !

Τῆ στιγμῆ αὐτῆ σάν για άπάντησι στην κοροΐδία, ένας τρύπιος κουβάς ἔπεσε στὰ πόδια του με τρομαχτικὸ κρότο. ‘Ο Κάρολος κι’ ἡ Νταίζη άρχισαν τὰ κλάμματα. Κρεμάστηκαν άπ’ τὸν ὄμο τοῦ άδελφοῦ τους προσπαθώντας νὰ τὸν τραβήξουν ἔξω. Μὰ κεινος άντιστάθηκε... “Ἦθελε νὰ μάθη...

— Τὸ κακὸ εἶναι, εἶπε, ὅτι αὐτὰ τὰ φαντάσματα δέν εἶναι καθόλου εὐγενικά. “Ίσως τὸ κεφάλι μου δέν τούς άρέσει, ἴσως νὰ τούς τάραξα τὸν ὕπνο, γιατί τὰ φαντάσματα κοι-

* ‘Ο “Άγιος με τ’ αὐτιά.

Γ-31 *Ολιμμένη Γοητεία*. Πολύ χαρήκαμε που σε ξανσείδαμε ύστερ από τόσον καιρό. *Σεπεσμένοι, Ρέλιο, Έλλη.*

Γ-32 *Νινοῦλα*. Από λάθος του τυπογράφου παρελείφθη τὸνομά σου. στήν Γ-14. Δέν μου λές ξέχασες πὸς ἀλληλογραφοῦσες κάποτε με τῆ *Ρέλια*

Γ-33 *Σ*. Ἐλπίζω νά ικανοποιήθηκες. Τὸ γράμμα μου θὰ σὲ διαφώτισε ἀρκετά. Περισμένω νέα πολλά. *Ρέλια*

Γ-31 Ἀνταλλάσσω κάρτες μ' ὄλους ὄλες. Ἐλλείπει μονίμου διευθίνσεώς μου στείλτε στή Μακεδονική Νεολαία διά:

Νιτάσα

Γ-35 *Γριῖφς*. Τὸ γράμμα σου με γέμισε χαρά. Ἐλπίζω νά καταφέρω νά σοῦ γράψω γρήγορα *Ρέλια*

Γ-36 *Τρισκατάρτε*, παιδί μου καλῶς ξανάρθες στὸν κύκλο μας. Σὲ κάθε σύσκολη στιγμή θὰ μέχης στὸ πλευρό σου. *Δόν Δού*

Γ-37 Ἄθωο διαβολάκι ἔμαθα πὸς δέντὰ πῆγες καθόλου καλά με τοὺς φίλους. Γιατί ἄραγε; Μποθοῦμε νά μάθουμε; *Σ. Α.*

Γ-38 *Ολιμμένη Γοητεία* γιατί ἔτσι, ξαφνικά χάθηκες ἀπ' τὸν κύκλο μας. Τί νά συμβαίνει ἄραγε; *Χ.*

Γ-39 Ἄννη Μυρέλλα, Ριρῆ, Ἐλση πού χαθήκατε τόσο καιρό! Γιατί δέν ἀκούεστε! *Χ.*

Γ-40 *Τρισκατάρτε*, ἄλλα μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει. *Ξέπ, Δαίδη*

Γ-41. *Ολιμμένη Γοητεία*. Ἀπ' τὴν καινούργια μας συνάντηση μένω καταγοητευμένη. Μή μᾶς ξεχνας. *Ξέπ, Δαίδη*

Γ-42 Ἴδου κἀγὼ ἐν μέσφ ὑμῶν ἐμφανίζομαι, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. *Πάτερ Παχούμιος*

Γιὰ πρώτη φορά μπαίνοντας στὸν κύκλο τῆς *Μακεδονικῆς Νεολαίας* χαιρετῶ ὄλους, γνωστοὺς κα' ἀγνωστοὺς, φίλους καὶ μὴ. Ἐλπίζω πὸς θὰ βρῶ μεταξύ σας πολλοὺς πού θὰ εἶναι πρό υμοὶ γιὰ νά συζητήσουμε πάνω σὲ διάφορα θέματα.

Θάθελα-ὄσοι τυχόν θὰ δεχόνταν τὴν παραπάνω πρότασή μου-νά μάπαντοῦσαν ἀπ' τὴ στήλη αὐτή.

Διαβάτης

Γ-44 *Τρισκατάρτε, Πειραιωτάκι, Γριῖφς, Χρυσάφενια Δύση, Αιθίς Φαντομά, Γαριανιούα, Σφιγξ, Ολιμμένη Γοητεία, Ἄννη, Σουλπικία, Ναβουχοδονόσορ, Ρέλια, Ριρῆ, Ἰουδήθ, Ἀργόμπελη, Νινοῦλα, σᾶς ξέρω ὄλους. Ποιὸς ὄμως ἀπὸ σᾶς θὰ μπορέσει νά με ἀνακαλύψη; Ὅποιος τὸ κατορθώσει θὰ βραβευθεῖ. Ἐμπρὸς λοιπόν!*

Παλῆς Γνώριμος

Γ-45 Πιστεύω πὸς θὰ δεχθῆτε με εὐχαρίστηση στὸν κύκλο σας καὶ τὸν *Περιπλανώμενο Ἰουδαῖο*

Γ-56 *Γριῖφς* με θυμᾶσαι ἀκόμα ἢ με...ξέχασες; *Σ. Α.*

Γ-47 *Ἰεῖο Κορτεζίνο* γιατί ἢ τόση σιωπή. Ἄλλοτε ποῦ καὶ ποῦ κάνατε τὴν ἐμφάνισή σας *Δόν Δού*

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

Γ. Μ. ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ

ΜΕΛΕΤΗ

Λεπτομερῆς καὶ ἀντικειμενικὴ ἐξέταση καὶ ἀνάλυση ὄλου τοῦ ἔργου τοῦ ποιητῆ Γιάννη Σκαρίμπα

Ἔκδοση Πολυτελείας—Σελίδες 20 Τιμὴ δραχμὲς 25

Γιὰ κάθε πληροφορία καὶ ζήτηση ἀντιτύπων στὸν συγγραφέα κ. Γ. Μ. ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗΝ Κρέμου 110 Καλλιθέα-Ἀθηνῶν

Εξαιρετικὴ Εὐκαιρία

Ο ΟΙΚΟΣ ΜΠΑΡΖΙΛΑΪ

(ΣΥΓΓΡΟΥ 1)

Λόγω νέας παραλαβῆς μεγάλης συλλογῆς στυλογράφων τελευταίου συστήματος ΜΕ ΧΡΥΣΗΝ ΠΕΝΝΑΝ 14 ΚΑΡΑΤΙΩΝ, διαφανεῖς, ἐγγυημένους γιὰ 25 χρόνια, προσφέρει αὐτοὺς εἰς τὴν πολυπληθῆν τοῦ πελατεῖαν εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους καὶ με εὐκολίας πληρωμῆς.

Πάντοτε φθηνότερα

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑΪΚΗ & ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΑΓΟΡΑ

ΕΡΜΟΥ 18

Καμπαρντίνες, Παλιτά,
'Αδιάβροχα, 'Υποδήμα-
τα ανδρικά και παιδικά.

Κασμήρια 'Αγγλικά και
τὰ ἀφθαστα τῶν Ἑλλη-
νικῶν "ΒΡΙΤΑΝΙΑ,,

Πλεκτά, Μάλλια,
Μπλούζες, Ζακέτες,
Πουλόβερ, Φανέλλες,
'Υποκάμισα, Γραβάτες

Δῶρα χρήσιμα ==
== Παιγνίδια ὠραία

Καὶ

ΜΑΛΛΙΑ ΝΗΜΑΤΑ "ΦΛΟΣ,,

ΠΛΟΥΤΟΣ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ

ΤΙΜΑ: ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ ΚΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

Handwritten notes in Greek script, including the word "Αδύνα"

Handwritten notes and numbers in Greek script, including "I", "II", "III", "IV", "V", "VI", "VII", "VIII", "IX", "X", "XI", "XII"